

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

23. An idem Confessarius possit extra confessionem pœnitentiam à se
impositam commutare? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. res. 46.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. XXIII.

An idem Confessarius possit extra confessionem penitentiam à se impostam, commutare? Ex part. 6. tr. 6. & Miscell. 1. Refol. 46.

Sup. hoc inf. in Ref. 25 §. Sed contra-ria. ref. L. mita. & in Ref. 26 §. vit. & lege do-ctriam §. 1. Ref. hanc de-quentis, & aliorum, §. 5. & vers. eius primæ not. Sup. hoc inf. in Ref. 25 §. Sed pro. & §. Sed contra-ria. & in aliis eorū annot. Sup. hanc duo sequentia in hoc §. Pro verbo sine causa in Ref. not. præter. in §. Sed co-rraria. prop-rius hinc. Et pro verbo. In- fra hebdo-mada in di-cto §. ad me-riū. & inf. in Ref. 24 §. 1.

§. 1. **C**asus est frequentissimus; & ad illum sic respondet Ioannes Præpositus in 3. part. q. 12. de satisfactione, dub. 9. n. 117. Confessarius extra Sacramentum non potest actum iudiciale exercere; idem tamen potest mutare moraliter censetur in eodem actu iudicij perseverare, ut si penitens petat paulo post absolutionem suam penitentiam mutari. Sic ille.

2: Sed magis ample loquitur Cælestinus in compend. Theolog. Moral. trati. 1. c. 24. n. 7. quando alius (ait) Confessarius poenalem mutat penitentiam à priore Sacerdote impostam, id debet facere in Confessione Sacramentali, & non extra: si verò hæc eadem commutatio fiat ab eodem Confessario, qui eam imposuit, potest facere commutationem extra Sacramentum etiam sine causa, modò penitens ad illum redeat ad summum infra hebdomadam. Sic Cælestinus, cui adde alios, quos ego citavi in 3. part. tract. 4. resol. 53.

3. Sed non desinam hinc in gratiam curiosorum adnotare, quòd nouissimè post me ipsum citatum, & alios, quos, ubi supra, adduxi, Pater Ioannes de Lugo de Sacrament. Poenitent. dist. 2 §. sect. 6. n. 112. docet ampliorem & benigniorem sententiam circa præsentem questionem. Sic itaque asserit: Ego in primis existimo non posse eundem Confessarium mutare penitentiam, nisi actu recordetur peccatorum, pro quibus illam imposuit, saltem aliqua memoria confusa: qualis sufficit ad imponendam satisfactionem: nam est ille actus iurisdictionis, qui fit à iudice, ut iudex est, ergo debet procedere cum notitia causæ. Deinde existimo non requiri novam Confessionem, sed quòd actio referatur ad Confessionem & absolutionem præteritam, & cum illa componat vnum integrum iudicium: certum enim est in hoc Sacramento partes tempore distantes posse vniri moraliter ad integrandum vnum Sacramentum: nam absolutio hodierna potest vniri cum confessione facta ante octo dies: ergo similiter additio, vel limitatio sententiæ poterit vniri cum confessione & sententiæ præterita. Denique addo me non inuenisse sufficientem rationem, cur additio, vel limitatio illa post longum tempus facta non possit vniri moraliter sufficienter cum præcedentibus partibus ad faciendum vnum integrum iudicium, nam ipsa satisfactio impleta post longum tempus integrat vnum iudicium cum Confessione, opus esse ipsum quoad satisfactio non est posita, adhuc intelligitur iudicium illud incompletum & quasi suspensum; & adhuc iudex habet ius ad virgendum pro executione sententiæ: ergo adhuc poterit ex consensu penitentis mutare, vel diminuire primam sententiam, ut melius possit executioni demandari. Hucusque Lugo. Qui, ut vides, docet posse eundem Confessarium mutare penitentiam post quodlibet tempus, & tunc pertinere ad idem Sacramentum.

RESOL. XXIV.

An post vnam hebdomadam possit idem Confessarius commutare penitentiam, nullo denuo Sacramento ministrato?

Et docetur ad commutationem penitentia faciendam ab alio Confessario, opus esse ipsum penitentem agnoscere, & iudicare peccata illius saltem præcipua, ob qua penitentia, siue satisfactio ab alio imposta fuit.

Sed aduertitur, quòd penitens non tenetur aperire Sacerdoti illi posteriori peccata, ob qua penitentia prior est imposta; ita ut iste secundus Confessarius possit etiam commutare penitentiam extra conf. sionem.

Et quid maxime, si penitentia est medicinalis? Queritur etiam, quando teneatur penitens satisfactio-nem sibi in Sacramento impostam adimplere?

Et explanatur quid faciendum esset, quando penitens, vel Confessarius à confessionali recessit, & oblitus est penitentiam impostam; aut forte Confessarius ex obli- uione oblitus est penitentiam imponere?

Et notatur, quòd si singulis mensibus obligatus sit commu-nicare, non peccabis moraliter, si sex, vel octo dies Communionem distuleris.

Et quòd obligatus ieiunare Feria sexta, si omittat ieiunium eo die intentione transferendi illud in sequentem diem, non excedere culpam venialem.

Et tandem docetur, quòd si penitens probabiliter indicat, vel arbitrat se penitentiam post aliquod tempus implere non posse, tenetur, cum primum possit, illam adimplere, in vero hoc non dubitet, potest illam per annum differre. Ex part. 9. tract. 6. & Misc. 1. Refol. 56. alias 57.

§. 1. **N**egatiuè respondet Castrus Palauus tom. 4. tr. 23. disp. unica, punct. 21 §. vlt. n. 14. Nam (ait ipse) si demus à peccatis absolutum, penitentiaque suscepta, à præsentia Confessoris dilectissimè, iudicium illud omnino finitum est: nihil enim tali iudicio deficit. Ergo nequit Confessarius postmodum penitentiam inunctam mutare nulla denuò Confessione facta, sicuti non potest nouam absolutionem concedere. Nam ea noua penitentia impositio ad præcedentem Confessionem pertinere non potest: quippe ea Confessio absque relaxatione ad hanc nouam penitentiam completa fuit, non solum essentialiter, sed etiam integraliter. Requiritur ergo ad penitentiam mutationem, quòd intra eandem Confessionem fiat, quia tunc non mutatur, sed primò imponitur; vel in finita Confessione, absolutione suscepta, & penitentia perfecte inuncta mutanda est penitentia, demò Confessio faciendâ est, & absolutio concedenda, tametsi intra horam hæc mutatio contingat.

2. Sed ego non discedo à sententiâ affirmatiua, quam docui, & me citato, docet Pater Aueria de Sacram. Penit. q. 1 §. sect. 8.

3. Nota etiam hinc obiter, supradictum P. Palauum ubi supra num. 13. docere, ad commutationem penitentia faciendam ab alio Confessario, opus esse ipsum agnoscere, & iudicare peccata, saltem præcipua, ob qua imposta ab alio fuit. Ratio est: quia eatenus mutare penitentiam potes ab alio Confessore inunctam, quatenus potes eandem causam iudicare. At si peccata, ob qua fuit penitentia imposta, tibi non manifestentur, nequis illa iudicare. Ergo nequis peccatis incognitis penitentiam mutare. Præterea incon-sultè penitentiam subrogares, nesciens peccata, in quorum vindictam si broganda est. Et ex his soluitur ratio oppositæ sententiæ. Non enim sufficit, quòd obligationem penitentis agnoscas; sed opus est, ut cognoscas, & iudices causam illius obligationis: quia nequis penitentiam sacramentalem nouam constituere eidem peccatis, nisi ea peccata sacramentaliter iudices: quod præstare non potes absque illorum cognitione, & penitentis confessione. Quando idem est Confessarius, ad quem ob penitentia mutationem accedis,